

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

ASSZOCIÁCIÓK ÁSVÁNYOKRA 06.

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2017

EZÜST

Holécziné Tóth Zsuzsa: Egy gyűrű története

Megfigyeltem: ahogy öregszem, egyre szívesebben hordok ezüst ékszereket... igen, igen! Már nem vonz az arany csillogása, valahogy túl feltűnőnek érzem, ha nem alkalmi ruhához vagy kosztümhöz viselem. Kosztüm? Szinte azóta nem volt rajtam, mióta nyugdíjba mentem! Mikor is viselném? Talán a bevásárláshoz vagy a tornára menjek benne? Esetleg a túrázáshoz? A Verslista-találkozóra se szoktak a lányok ennyire kiöltözni... Hiszen hordtam eleget, legalább harminc éven át! Viszont az ékszer, az azért kell - megszokta az ujjam a gyűrűt, valahogy meztelennek érzem magam, ha semmit se viselek. Amikor öltözöm és kinyitom a dobozt a fürdőszobapolcon - ebben tartom a gyakrabban használt kiegészítőket -, bármire is esik a választásom, azt az egyet, a Thaiföldön vásárolt gyűrűt mindig felveszem... ó, igen! Az a jutalomút!

Sok-sok évvel ezelőtt több éven át olyan sikeresen értékesítettem életbiztosításokat a bankban, hogy többször nyertem vele jutalomutat: Párizs, Málta, Róma, Portugália, no és Thaiföld! Tizenkét órás repülőút, orchidea-füzéres fogadtatás (de tényleg, mint a filmekben), csodás látnivalók! Királykultusz aranycirádás palotákkal és felhőkarcolók, arborétumlátogatás elefántháton, thai masszázs és fürdőzés a 37 fokos (nem túl sok, tényleg testmeleg volt) csodás tiszta vízben a Sziámi-öbölben, ahol az üvegaljú csónakból a tenger élővilágát csodálhattuk. Szóval volt ott minden szép és jó, ami öt napba belefért - de ami miatt ezt az utat most elmesélem, az bizony nem más, mint a találkozásom az ezüsttel.

Két ilyen alkalom volt az út során. Már első este elvittek minket egy hatalmas bevásárlólabirintusba: ez a piac bódék megszámlálhatatlan sorából állt, melyek között nem mertük elhagyni egymást - mert nyelvtudás híján talán két napig is bolyonghattunk volna egyedül benne - és az ékszergyárban tett látogatás.

Ez a hatalmas bódéváros - elképesztő választékkal sosem látott gyömolcsökből, édességből, kelmékből, fafaragásokból és ékszerekből - olyan kaotikus volt, hogy szinte féltünk. Számomra viszont nagy kincset

tartogatott ez a bevásárló körút: az egyik ezüstműves asztalán megpillantottam több méteres tekercsben egy pontosan olyan ezüstkarkötőnek való különleges fonatot, amilyenből a fiamnak az a karkötője volt, amilyen a Szicíliaából komppal való átkelés közben lecsatolódozott a csuklójáról és a tengerbe esett! Igaz, ez a fonat jóval vastagabb volt, de a mintája éppen olyan, és kérésemre azonnal készítettek belőle egy nagyon szép és erős kapcsolóval ellátott karkötőt. Fontos volt, hogy erős kapcsolót kapjon, mivel az előző ilyen karkötő nem sokkal azután vészett el, hogy Szirakuzában megvettük neki - meg sem merte az édesapjának mondani. Borzasztóan el volt keseredve, nagyon sajnálta, így biztos voltam benne, hogy nagy örömet fogok vele okozni. Azért nem fantasztikus, hogy amit Olaszországban megvettünk - nem kis pénzért egy elegáns üzletben -, az innen, a „világ túlsó végéről” származik? Mert látva a tekercset, meg a rengeteg műves ezüstöt itt a piacon, semmi kétségem, hogy az is itt készült!

Na és az az ékszergyári látogatás! Itt úgy fogadtak bennünket, hogy mind a 26-an kaptunk egy-egy egységesen rózsaszín selyemblúzt és szürke szoknyát viselő thai kísérőt. Ezek a hölgyek roppant udvarias meghajlással köszöntek, bevezettek bennünket egy légkondicionált vetítőhelyiségbe, ahol koktélok fogyasztása mellett megtekintettünk egy filmet a gyémánt csiszolásáról és az ékszerkészítéstről, majd „természetesen” karon fogtak és egy bemutatóterembe kísérték. Én ugyan elhatároztam, hogy a jutalomúton magamnak semmit, de semmit nem veszek - ha már a családom nem jöhetett, ami költőpénzem volt, azon nekik igyekeztem vásárolni -, de hát van olyan nő, aki ellent tud állni ennyi csillogásnak?

Eleinte persze igyekeztem „erős lenni”: segítettem aranyékszert választani a szobatársamnak, gyönyörködtem a műves, csipkeszerűen áttört ezüstpillangókat formázó apró szobrocskák készítésében, de azután odaértünk a gyűrűkhöz, és én megláttam egy egyszerű, de csodaszép ezüstgyűrűt, melyet most is, amíg ezeket a sorokat fogalmazom, itt forgatok az ujjam körül! Csak egy sima karikagyűrű, de a tetejét apró sötétkék lazúr és áttetsző cirkóniumkövek díszítik. (Azóta utána néztem: a lapis lazuli a tisztaságot, hitet és higgadtságot hordozza, a cirkónium is a tisztaságot fejezi ki, de olyan ásványnak is tartják, mely

nyereséget, sikert, gazdagságot, de bölcsességet is hoz. Az ezüst viszont sok egyéb jó tulajdonsága mellett növeli alkalmazkodóképességünket és reakcióink gyorsaságát.)

Ott álltam a tárló előtt, melyben a rengeteg különleges gyűrű között szerényen állt ez az ékszer, és én fejben számolni kezdtem, de ebben a pillanatban mellém lépett a szobatársam, és azt mondta:

- Ezt az utat te nem véletlenül nyerted meg. Sok munkával és mások értékesítésének segítése közben lettél a legjobb. Én itt se lennék, ha te nem tanítasz meg értékesíteni. Gondolod, nem érdemelsz meg róla egy örök emléket?

Nem szaporítom tovább a szót: megvettem. És igaza lett: örök emlék marad az utazás is és a gyűrű is - remélem, sohasem fogom elveszíteni, és végigkísér az utamon.

Dobrosi Andrea: Ezüstök

Most azt hiszed,
harminc ezüstöt kaptam,
a zsebre vágott susmus
úgy szegődött mellém,
mint kóbor kutya
háromnapos üres gyomra.

De nem!
Soha nem kérem
a tisztességtelenség ezüstjét,
üssék csak nekem...

Sejtjeim arany burjánzásában
nem terjedhet árulás,
semmi álruhás kísértés,
szívlenyomatom magam verem.

Csak a nyárfák bólogathatnak
ezüstlevelükkel,
a csillogás nem vakíthat el.

Ez vagyok,
de minek magyarázom,
ha csak azt látod,
mit kézbe zártam
Júdás marka tartott,
s önként fürdesz a lázban?

A tó ezüst vizébe
még lábat sem lógatok,
bárki
bármit ígérne.

Harminc ezüst kell...?
Mit kezdenék
harminc ezüsttel? -

Van,
ki lehoz nekem az égről
minden csillagot,
lelket lopni nem fogok!

Tudd,
nem vagyok a farizeusod,
ki hazugságot dob rád,
de villámként csapott belém
a tőled kapott vád.

Tőrforgatás helyett
védelek,
ezt meg kell értened.

Ha ártanék,
nem lennék több,
mint az a kosár,
melyen nincs fenék...

Kutasi Horváth Katalin: Ezüströggént

Ezüströggé váltam,
Értékké kövültem.
Furcsán nézik szürkés,
Érdes felszínem.
Csillogásom látják,
S érzik keménységem,
Ellenállok most már,
Megtartom színem.
Megfeketít bűnük,
Tükrözöm világuk,
Kicsorbítom késük,
Bár könnyen elkopok.

Felhevülök olykor,
Elolvadok néha,
Ezüstfolyóm apad,
S megszilárdulok.
Ötvözhetnek rézzel,
De ölbetett kézzel
Nem várom ki sorsom,
Elébe megyek.
Pénzzé válok, ha kell,
Fizetem a révészt,
Előállíthatnak,
Manipulált leszek.

Alkimisták kezén
Születek vagy halok,
Ki- és elnyerhetnek,
Kivágom rezem.
Savval feloldhatnak,
Gyutaccsá lesz szívem,
Zenévé lesz lelkem,
Hanggá forradok.
Gyógyítok és védek,
Eltárgyiasulok,
Nem mindegy, hogy függő,
Vagy szabad leszek.

Szabó Eszter Helka: Mégis ezüst volt

Talmi csillogás.
Mérlegen igaz, hamis.
Karátban fázol.

Szabó Eszter Helka: Ámítás

Ezüsthíd hívt. t.
Kőbe dermedtek évek.
Elmúlás csillan.

Szabó Eszter Helka: Ezüsthegy

Második próba.
Hajnalra hordom el mind.
Lányod megkapom?

Dél Tamás: Az árulás bére

Indiai nárdusolaj!
Micsoda pazarlás ez tőle!
- Eladhatnánk háromszáz dénárért,
hogy jusson a szegényeknek is belőle.
- Szegények mindig vannak veletek,
de én már nem sokáig lehetek.
Hagyd, hogy a temetésem napjára
felkészítsen előre.

Micsoda?!
Rossz indítékot tulajdonít nekem?
Igazán megérthetné,
ha a pénztartóból a részem
előre kiveszem.
Három éve csak prédikálunk,
s én nem lehetek olyan dőre,
hogy pénz nélkül hagyom a családomat
ilyen hosszú időre.
Adtam volna a szegényeknek is,
biztos lehet felőle.
Kétszáz dénárt,
százat,
ötvenet...
De a harminc ezüstnyi hiányt
kipótoltam volna belőle.

Már nem bízik bennem!
Harminc ezüstért
eladom hát a lelke.

Hivatalos vagyok
az utolsó vacsorára.

Szégyenlem, hogy megmossa a lábam.
A szemem is könnybe lábad...
Most mossa le a vétkemet?
Még visszaléphetek...
Milyen szennyes lett a törölköző.
Más talán nem is látja...
De vajon Ő?!
Nem. Nem. Nem.
Nem mondhatja el senkinek!

- Egyikőtök elárul engem.
Most fogja ki mondani a nevem.
- Talán én?
Szavam az éjig harsog
e döbbsent csöndben.
Kérdésemben
ott a leleplező válasz.
A csöndben pedig,
hogyan itt az idő.
Válassz!

- Menj! Tedd, amit akarsz!
Akkor minden rendben?
Ő utasított!
Övé e szándék!
Enyém hát e szerep,
mikor lezárul
ez az isteni végjáték.

Ő jobban vívódik, mint én.
Látom a homlokán,
milyen véres a verejték;
mely sós ízzel
égeti ajkam.

Fuss innen!
Hagyd, hogy megmentsenek!
Hívj egy légiónyi angyalt!
Csak könnyítsd meg a terhemet!

Ott áll most
bíborpalástban,
megkorbácsolva,
töviskoronában.
Mentsétek fel!
Ártatlan!
Bűntelen!
Én erre apelláltam.

De e döntés értelmében
nevem lesz a hitelesítő pecsét
minden árulásban.

Szabó Eszter Helka: Ezüstnyárfa

Ezüstnyárfa hív.
Levele súg. Kérlek, menj!
Végül marasztal.

Varga Katalin: Ezüst ragyogása

Kicsiny láncom lágyan simul a nyakamon.
Ezüst ragyogása csábító, jól tudom.
Régen nemesi evőeszközként szolgált.
Sidollal őrizték csillám ragyogását.
Ékszerként őrzi fényét, láncom tanú rá.
Értéke marad, örökké vigyázok rá.

Petres Katalin: Ezüst lakodalom?

Szerelem nélkül
szinte lehetetlen majd
a kompromisszum.

Szabó Eszter Helka: Ezüstkő

Kő formájú ezüstöt láttam.
Erre nem hatalmazott fel az Úr,
Békaként bűvő medált látok benne.
A vágyak tavában a lánc orvul siklik.
Belelátom az ősök vagyonát sóvárgó
Félmosolyt az ezüstkanalak után.
Isten kezében röhög egy ezüstkupa.
Fényét nem bírja el a halandó.

Szabó Eszter Helka: Nádudvari emlék

a vitrinből az ezüst keresztelőtálat és a kancsót
előveszik néha legutóbb egy felnőtt férfit kereszteltek
meg vele ő kérte a 18. századi kiállítási tárgyakat
az ezüstben az a jó hogy már túl vagyunk a bronzon
ezután az aranykor kergetek álmodok az ezüst köztes állapot
népe átszillog az évezredek az ezüst próbatétel ami után
jön egy nagyobb megmérettetés a döntő szót az arany
mondja ki az ezüst angyal szájában a kés megremeget

***

***

**Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

***

**Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>**

***

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Lektorálta: Kutas Horváth Katalin

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
